O zi din viata pestisorului de aur

Pestisorul de aur poposi apatic deasupra unei frunzulite cu aspect cãrnos, având o delicioasã culoare rosiaticã. Rupse o bucãticã, dar gustul ei, altã datã atât de savuros, nu-i produse nici o plãcere. Nu-i era foame mai deloc, desi nu mai mâncase de cel putin 12 ore. Îsi vârî botul prin mâl în cãutarea vreunei larve mai suculente care sã-i redea cheful de viatã, dar nu dãdu decât peste clestele unui crab ce aproape cã-i smulse jumãtate din mustatã. Hotãrât lucru, azi nu-i mergea deloc bine. Îsi miscã rapid codita si ajunse într-o zonã a lacului unde, datoritã unui izvor subteran, apa era mult mai caldã. Pe fund se aflau o grãmadã de pietre colorate în verde si albastru ce dãdeau locului un aspect foarte intim. Era o plãcere sã te lasi rãsfãtat de bulele cãldute de aer. Aici venea sã-si încarce bateriile înainte de fiecare vineri. Ura vinerea. Era ziua când trebuia sã iasã pe uscat si s-o facã pe victima suferindã, în asteptarea unui suflet milos care sã-l arunce înapoi în apã. Uneori, când avea ghinion, era silit sã astepte si câte-o zi întreagã pânã sã treacã cineva. Se deshidrata îngrozitor si, pe ascuns, sã nu-l surprindã cineva de sus, se mai arunca înapoi în lac ca sã-si revinã. Se întorcea repede si se întindea din nou pe pãmânt gemând si implorând ajutorul. Fãcuse asta de sute de ori si solzii începuserã sã-si piardã strãlucirea asa cã fãcuse o cerere ca sã fie încã o datã aurit. I se spusese cã, deocamdatã, nu existã fonduri si i se oferise sã înlocuiascã solzii cãzuti cu un material care imita foarte bine aerul. Era fãcut undeva, în Frigia si auzise de la alti colegi cã e un excelent termoizolant. Refuzase indignat oferta, dar era sigur cã în viitor, când va sclipi mai putin ca un licurici în bãtaia lunii, va apela la mesterii frigieni.

Cu aceste gânduri, deloc optimiste, pestisorul de aur urcã spre suprafatã. Cînd ajunse aproape de luciul apei, ocoli rãdãcina unui nufãr, se încordã si fãcu un salt spre o portiune unde stia cã pãmântul e mai moale si mai umed. Aterizã tusind, în aer înghitise, fãrã sã vrea, o gâzulitã ce zbura nevinovatã. Avea un gust bun, dulce, probabil tocmai terminase o polenizare. Pestisorul îsi drese glasul si începu sã strige: Ajutor, nu e nimeni pe aici sã mã ajute? Avea o voce cam subtire si se gândi cã ar trebui sã mai facã niste exercitii. Nu-i rãspunse nimeni asa cã începu sã se prosteascã în fel si chip: Hei domnisoarã, nu vã e cald cu toga aia groasã? urlã, apoi: Mosule, îti mai merge ciucurelu? Vin la pestisoru sã-ti redea bãrbãtia. Pentru ultima propozitie folosi un accent gutural, germanic apoi începu sã rãcneascã în dialectul agatârs un cântec deocheat. Îi fãcea o plãcere deosebitã sã rosteascã tot soiul de cuvinte obscene fiindcã, de câte ori întâlnea oameni, era obligat sã se rezume la un vocabular limitat: Domnule, fie-vã milã si aruncati-mã înapoi în apã. Dacã mã veti ajuta, am sã vã rãsplãtesc îndeplindu-vã trei dorinte. Asta era tot. Ar fi vrut sã aibã dreptul sã poarte o conversatie, sã afle ce se mai întâmplã pe lume, dar

n-apuca niciodatã: individul îsi rostea repede cele trei dorinte si o tãia chiuind si dansând.

Tocmai se distra de minune imitând vocea hârsâitã a marinarilor fenicieni, mari mesteri în înjurãturi, când i se pãru cã aude un zgomot. Încetã hãrmãlaia si, cu voce tremurândã, începu sã jeleascã: Ajutor, ajutor, nu e nimeni pe aici sã mã ajute? Din spatele unui tufis se ivi botul alb si solzos al unui vasilisc. Pestisorul oftã. De unde sã fi avut atât noroc încât sã scape atât de repede? Nu trecuse nici o orã de când se afla pe mal. Husi, husi, fãcu, dar vasiliscul se apropie . Era atât de aproape încât îi putea simti rãsuflarea fierbinte si urât mirositoare. Pleacã, pocitanie, strigã. Nu sunt de mâncare.

Monstrul era atras de ghemotocul sclipitor de pe malul lacului. Nu mai vãzuse niciodatã o asa ciudãtenie. Ridicã laba si vru sã-l dea de-a dura. În clipa aia, simti o durere ascutitã în bot. Din gâtlejul lui iesi un muget gros, ca de buhai. Se dãdu doi pasi înapoi si o luã la goanã.

- Asa-ti trebuie, idiotule, tipã dupã el pestisorul. Sã nu mai calci vreodatã pe aici! Ostenit, se lãsã moale pe o frunzã groasã. Trecu încã o orã si nimeni nu se arãtã pe cãrare. Atipi si se visã drept vulturul lui Zeus. Zbura deasupra unor nori albi si pufosi si razele soarelui se reflectau în ciocul si ghiarele de otel. Se simtea invicibil. Toti îi stiau puterea. Aparitia lui impunãtoare aducea teama în cugetul tuturor. Undeva, pe creasta unui munte îl astepta o vulturitã cu pene negre ca sãlasul lui Hades. Faptul cã o stia acolo, supusã si iubitoare, îi umplea inima de bucurie.

Pestisorul se trezi bine-dispus. La urma urmei, îi prindea bine sã stea în aer curat, mai fãcea putinã miscare. În ultima vreme se cam îngrãsase si înota ceva mai greoi, mai ales din cauza unor dureri pe sira spinãrii. Se felicitã cã nu se nãscuse djin, încât sã fie obligat sã stea timp de sute de ani închis într-o ulcicã sau lampã pânã s-ar fi gãsit vreun nenorocit care apoi sã-l chinuiascã cu dorintele lui tâmpite. El avea oroare de spatiile strâmte si ar fi înnebunit cu sigurantã. Aflase cã djinii fac antrenamente foarte dure ca sã reziste într-un asemenea mediu.

Pestisorul se târî cãtre o piatrã în spatele stia cã se aflã o gaurã de gãrgãuni. Nu-i plãceau la gust, dar se amuza sã-i agaseze lovindu-i cu coada pânã ameteau si nu-si mai gãseau drumul spre vizuinã. Rãmase surprins când se trezi fatã în fatã cu un mosneag ca vai de el, îmbrãcat cu niste toale rupte si murdare. Avea barba cenusie de praf si ochii mari, de om care n-a mai mâncat de multã vreme. Fãrã sã-si piardã cumpãtul începu sã se tânguie cu textul standard: Domnule, fie-vã milã si aruncati-mã înapoi în apã. Dacã mã veti ajuta, am sã vã rãsplãtesc îndeplindu-vã trei dorinte. Spuse asta de atâtea ori încât, în propriile urechi, glasul îi suna enervant si gol. Cu toate astea, vorbele îsi avurã efectul scontat: mosul fãcu ochii si mai mari si-l privi cu luare aminte. Scena asta o trãise de mii de ori. La naiba, se sãturase de atâta monotonie. Stia pânã si ce avea sã-i cearã. Oamenii erau cu totii la fel.

- Cum, pestisorule, vorbesti ? sopti bãtrânul. Ce vrajã e asta?

Dacã ar fi avut, ar fi ridicat din umeri.

- Grãbeste-te, bunule drumet. Soarele fierbinte mã ucide. Îmi poti cere orice, debitã cât putu de patetic.

- Asa, spuse drumetul si-l ridicã în palmã. Fata i se strânse, semn al unei mari încordãri. Dupã câteva minute rosti cu greutate:

- As vrea sã am din nou douãzeci de ani.

Pestisorul dãdu aprobator din coditã.

Mosneagul rãsufla adânc. Nu avea o respiratie prea parfumatã.

- As vrea sã am o cãrutã plinã cu saci de aur.

Ar fi putut sã-l avertizeze cã ceva mai încolo se aflau niste tîlhari care-i prãduiau pe toti cei pe care-i îmbogãtea, însã tãcu. O parte din pradã îi revenea lui.

- Si, adãugã putin jenat, as vrea ca regina Tesalonicului sã se îndrãgosteascã de mine.

Nebunul. Regina Tesalonicului avea cincizeci de ani.

- Asa sã fie. Acum aruncã-mã în lac.

Apa avea o superbã culoare verde. În jurul lui înota un cârd de carasi minusculi, aproape transparenti. Cãtre fund se zãrea umbra alungitã a unui sarpe. Plante roscate se unduiau printre pietre. Pânã la urmã, nu fusese o zi prea era. Oricum, fusese mai bunã decât aceea când dãduse peste el un ciung pornit la cersit. Cum dorintele nu se împlineau decât dupã ce era aruncat în apã, ciungul fusese nevoit sã-i tragã un sut sãnãtos ce-l azvârlise în lac ca pe-un pietroi. Îl duruse atât de tare încât se încãpãtânase sã nu-l fericeascã pe dobitoc cu nici o dorintã, darãmite cu trei, dar dupã ce simtise cã apa din jurul lui se înfierbântase suficient de tare ca sã-i cojeascã solzii, semn cã cineva de sus era mânios, fusese nevoit sã-si facã treaba si sã-i redea tâmpitului bratele si banii promisi. Totusi, ca sã se rãzbune îi fãcuse o mânã mai lungã decât cealaltã.

Pestisorul de aur înotã vioi cãtre zona unde se afla izvorul subteran. Sub ploaia de bule, viata era intotdeauna roz.

**Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta**

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	O zi
doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri? ☐	
OK	

(online)